

KIRMIZIFARE

Çocuklar için edebiyat ve sanat dergisi

Sayı: 105

Aralık 2006

ISSN 1300-3291
9 771300 329160

mavibulut

KIRMIZIFARE

çocuklar için edebiyat ve sanat dergisi

Yaygın süreli yayın. Sayı: 105, Aralık 2006

Kuruluşu: 1990

Sahibi:

Mavibulut Yayıncılık Tic. ve San. Ltd. Şti. adına Hüseyin Fatih Erdoğan

Yazı İşleri Müdürü:

Keriman Güldiken

İşletme Müdürü: Lütfü Kılınç

Editör: Dr. Fatih Erdoğan

Danışma Kurulu:

Aytül Akal, Prof.Dr. Meral Alpay, Aysel Gürmen, Mavisel Yener, Yıldırım Derya,
Mustafa Delioğlu, Gülten Dayıoğlu, Mustafa Ruhi Şirin

Kapak: Mustafa Delioğlu

Dünya Kitapları'nın izniyle

"Nasreddin Hoca Bir Gün..." kitabının kapağından alınmıştır.

Ayda bir çıkar

Fiyatı: 4.5 YTL

Yıllık abonelik bedeli: 49 YTL

Baskı:

Graphis Matbaa

Yüzyl Mah. Matbaacılar Sitesi 1. Cd. No:139

Bağcılar İstanbul

Tel: 0212- 629 06 07

MAVİBULUT YAYINCILIK TİC. VE SAN. LTD.

Perpa B Blok Kat: 11 No: 1930

Okmeydanı İstanbul

Tel: 0212-320 21 30

Faks: 0212-320 21 33

www.kirmizifare.com

kirmizifare@superonline.com

Merhaba!

Merhaba

İşte 105. sayımız... İşte yeni bir yıl... İşte 2007...

Herkes yeni yılda kendine göre bir şeyler ister. Sevdiklerinin yeni yılını kutlarken onun için en iyi dileklerini dile getirir.

Gerçekte 2006'nın son günü olan 31 aralık ile 2007'nin ilk günü olan 1 ocak günü arasında hiçbir fark yoksa da, insanlar bazı tarihleri dönüm noktası olarak algılamak isterler. Bundan hoşlanırlar ve kendilerine bazı sözler verirler:

- yeni yılda zayıflayacağım
- yeni yılda notlarımı yükselteceğim
- yeni yılda şu hoşlandığım kızla konuşmayı başaracağım
- yeni yılda babamı bana cep telefonu almaya ikna edeceğim
- ... gibi sözler verip planlar yaparlar.

Taze bir başlangıç yapma duygusu güzel bir duygudur. Hatalarımızı gözden geçirmek ve artık onları yinelememeye karar vermek için bir fırsattır.

Yeni yılın sizin için taze bir başlangıç olmasını dileriz.

Fatih Erdoğan

İçindekiler

Eskilerden... Alis Tuhaflıklar Ülkesinde • 2

Orman / Ayla Çınaroğlu • 3

Abur Cubur İstiyorum • 4
Aslı Gaye Çapanoğlu

Cips Paketinden Çıkan Cadı • 6
Miyase Sertbarut

Çocukluğum / Melek Güngör • 10

Sihirli Kaykay • 14

Mini Mini Bir Hanım • 18

Bilimoyun • 22

Okurlardan • 24

Kim Kimdir? / Örümcek Adam • 26

Çok Eğlence-Çoklu Zekâ • 28

Hayvanlar ve Dünyaları: Devekuşu • 30

Keriman
Abla'nın
Kitap
Sofrası • 32

Charles Lutwidge Dodgson kim biliyor musunuz? Lewis Carroll, yani Alis Tuhaflıklar Ülkesinde'nin yazarı.

Lewis Carroll 1864 yılında bu kitabı kendi el yazısıyla hazırladı.

Resimlerini de kendi yaptı. Yani yazar sadece ve sadece bir kişi için, Alis için oturup bir tek kitap hazırlamıştı.

Yandaki resim o kitaptan.

Aşağıda da Alis'in fotoğrafı var. Kitaptaki Alis değil, gerçek Alis...

ORMAN

Sessizce gezindiğim

Bu ıssız orman

Düşlerdeki bir ülke gibi

Bak bir şiir yükseliyor sanki

Sessizce topraktan

Aynı gizemli türküyü söylüyor

Ağaçlar bir ağızdan

Gürgenmiş Palamutmuş

Çammış çınarmış, Kime ne

Değil mi ki ateş tümünü yakıyor yakınca

Tümü ıslanıyor yağmur yağdığı zaman

Ve tümü besleniyor aynı topraktan

Gürgenmiş palamutmuş

Çammış, çınarmış, Kime ne

Tüm ağaçlar dost, Kardeş

kimsenin gözü yok Kimsenin yerinde

Yok Komşuya Konan Kuşu Kiskanan

Ne anlamsız bir yarış var burda

Ne Kavga, ne itiş Kakış

Ne yalan dolan

Bu orman

Dingin, uygar bir ülkê

Çok uzaklarda bu dünyadan

Ayla Çınaroğlu

Resim: Gyo Fujikawa

Aburcubur istiyorum!

aslı gaye
çapanoğlu

Pazartesi günü gittiklerinde bakkala:

"Abur-cubur istiyorum," dedi Bücür bakarak rengârenk raflara.

"Uzamak için süt içmelisin!" dedi babası ve eline bir kutu süt verdi.

Salı günü gittiklerinde pazara:

"Abur-cubur istiyorum!" dedi Bücür tezgâhlara bakarak.

"Enerjik olmak için tahıllardan yemelisin!" dedi annesi ve eve döndüklerinde ona sebzeli bulgur pilavı verdi.

Bücür de tabağındakilerin hepsini bitirdi.

Çarşamba günü gittiklerinde kasaba:

"Abur-cubur istiyorum!" dedi Bücür.

"Güçlü olmak için protein yemelisin!" dedi dedesi ve eline bir avuç dolusu badem verdi. Akşama da çok güzel kıymalı mercimek yemeği yapmaya söz verdi.

Perşembe günü gittiklerinde manava:

"Abur-cubur istiyorum!" dedi Bücür.

"Hastalıklara karşı güçlü olmak için taze meyve sebze yemelisin!" dedi ağabeyi ve eline bir portakal verdi.

Cuma günü gittiklerinde balıkçıya:

"Abur-cubur istiyorum!" dedi Bücür.

"Akıllı olmak için balık yemelisin!" dedi babası ve ona balık ekmek uzattı.

Cumartesi günü gittiklerinde markete:

"Abur-cubur istiyorum!" dedi Bücür.

"Sağlıklı olmak için bol su içmelisin!" dedi annesi ve eline bir su verdi.

Pazar günü gittiklerinde büyükanneye:

"Abur-cubur istiyorum!" dedi Bücür.

"Mutlu olmak için çikolata yemelisin!" dedi büyükanne ve bir çikolatalı puding verdi hemen eline.

Pazar günü döndüklerinde evlerine:

"Ben hâlâ abur cubur istiyorum!" dedi Bücür.

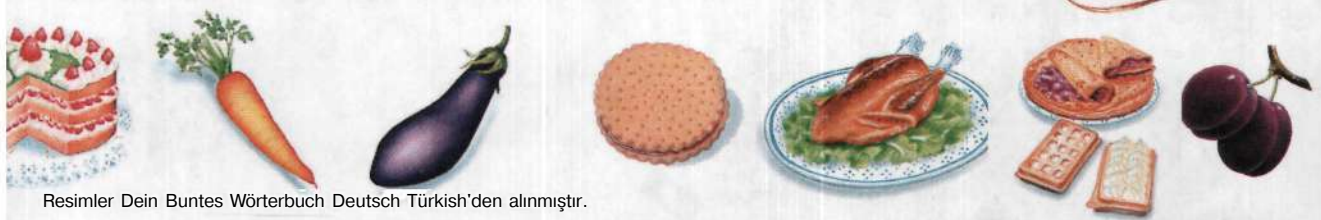
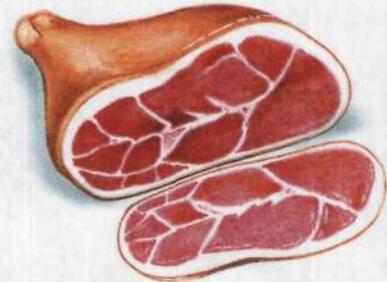
"Tek bir tane seçebilirsin gittiğimizde tekrar bakkala!" dedi babası.

"Ya hem abur, hem cubur istersem?" diye sordu Bücür.

"O zaman aburu alırsın, cubur bekler haftaya!" dedi babası.

Hep birlikte çok güldüler bu işe.

Eh ne de olsa, bir kahkaha bir pirzola, hele sağlıklı kişilere.

CİPS PAKETİNDEN ÇIKAN CADİ

Miyase Sertbarut

6

Arkadaşım Taner'le bakkalın önünde salkım salkım asılı olan cips paketlerini karıştırıyorduk. Bu bakkal, paketlere dokunup seçmemize kızmazdı. Bizim tek derdimiz paketten çıkacak olan tasolardı, cipsleri o kadar da önemsemiyorduk. Bakkallar ise cipsler kırılıyor diye seçtirmez, "Hangisinden alacaksın, dur ben vereyim!" diye çocukların başlarına dikilirlerdi çoğu zaman.

Taner, hışırdatta hışırdatta yokladığı paketlerden birinde durdu.

"Buldum!"

diyerek cips paketini takılı

olduğu yerden heyecanla çıkardı. Parasını ödemek için sevinerek bakkaldan içeri girdi. Ben yoklamaya devam ettim. Bir türlü bulamıyordum. O anda arkamdaki sesle irkildim.

"Sana çıkmaz," dedi.

"Sana çıksa çıksa cadı çıkar."

Bunu söyleyen, herkesin "cadı" dediği Cilve Teyzeydi. Saçlarını taramaz; öyle kabarık, dolaşık saçlarla gezerdi. Kat kat giysileri üzerine geçirir, sokağa öyle çıkardı. Renkli çamaşırlarla dolu, yürüyen bir kirli sepeti gibiydi. Her

tarafından bir şeyler sarkardı. Boynundan, ceplerinden, kol ağzlarından... Renkli plastik torbalar, bir bahçeden koparılmış uzun saplı bir çiçek, ince kalın ipler, renkli gazete kesikleri, bez parçaları...

Annem ona hiç "cadı" demez, diyenlere de kızardı. "Dilek ağacı" gibi kadın derdi. Bazı insanlar dilek dileyip ağaçlara bez bağlarmış ya... Bezler çoğaldıkça da ağacın her tarafından renkli renkli kumaş parçaları sallanır mış. İşte Cilve Teyze sahiden de öyleydi.

"Paketten cadı çıkar mı?" dedim. "Taso var bunlarda."

Güldü, seyrek dişleri ortaya çıktı. Tam bir cadı gibi gülüyordu.

"Taso maso bilmem, sana cadı çıkacak."

İçimden "cadı sensin" demek geçtiyse de diyemedim. Annem bir duysa bana söylemediğini bırakmaz, ardından da uzun uzun öğüt verirdi.

Cilve Teyze, rahat bıraksa paketleri yoklamaya devam edecektim, ama susmuyordu ki.

"Cadı çıkacak diyorum, hem de benim gibi gerçek bir cadı."

Böyle deyince durdum. Acaba aklımdan geçenleri mi okumuştun. "Cadı sensin" diye geçirmiştin ya içimden.

"Siz cadı değilsiniz ki Cilve Teyze."

O zaman durgunlaştı.

"Sahi mi? Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Aslında süpürgesi de olsa filmlerdeki, masallardaki cadılar gibi olacaktı. Ama bunu ona nasıl söyledim? Söyleyemezdin.

8

"Saçınızı tarasanız," dedim...

"Eee," dedi

sabırsızlıkla,

"Ne olur

saçımı

tarasam?"

Ne

diyecektim,

'Daha az

cadıya

benzersiniz,' mi? Öyle demedim tabii.

"Daha güzel olursunuz."

Çok sevindi. Eliyle saçlarını düzeltti.

"Başka?" dedi.

"Bu kadar çok giysiyi üst üste giymeseniz..."

"Eee?" dedi.

"Daha şık olursunuz."

Başını eğdi, kat kat giydiği giysilere baktı. Sonra başını kaldırıp bana baktı.

"Peki," dedi. "Başka ne yapmalıyım?"

"Şu cebinizden sarkan dalları,

torbaları, gazete kesiklerini çöpe atsanız..."

Ceplerinden ve boynundan sarkan birkaç bez parçasını çekip çıkardı.

"Eee," dedi. "Çöpe atsam?"

"Daha ince ve zarif görünürsünüz."

Bir adım yaklaştı bana doğru:

"Başka?"

"Bir de... Bir de dişçiye gitseniz, o zaman daha güzel gülümsersiniz," dedim.

"O zaman kimse bana cadı demez mi?"

"Demez," dedim. "Herkes size Cilve Teyze der."

Yanıma yaklaştı. Saçlarıma yumuşacık dokundu.

"Sen," dedi. "Ne iyi

çocuksun."

Sonra cips torbalarını aralayıp bir tane seçti, bana uzattı.

"Bunun içinde iki tane var," dedi ve uzaklaştı.

Onun seçtiği paketi satın aldım. Taner'le paketlerimizi açtık. Onun paketinden bir, benimkinden gerçekten iki tane çıktı. Taner imrenerek baktı.

"Ne kadar şanslısın Umut."

Ben şaşkındım, Cilve Teyze nasıl olup da bilmişti pakette iki taso olduğunu. Herhalde rastlantıydı. Gülümsedim arkadaşşıma.

"Dilek ağacı geçti az önce," dedim, "O yüzden iki tane."

Taner hiçbir şey anlamadı. •

O ÇOCUKLUK GÜNLERİ

Melek Güngör

Ünlü bir Amerikalı şarkıcının şarkısında söylediği gibi: Ne günlerdi onlar!

Çocukluk anılarımın başlangıç yeri Trabzon. Evimiz de denize yakın bir semtte, iki katlı bir Trabzon eviydi. Büyük bir bahçe içerisindeydi. Sabahları uyanıp bir koşu merdivenlerden aşağı inerdim. Hedefim, annemin kahvaltımızı hazırladığı yemek odasıydı. Şu anda gözümün önünde yine böyle bir sabah var.

Dışarıda lapa lapa kar yağıyor ama yemek odası sıcacık. Annem sobayı fındık kabuğuyla doldurmuş, onları yakıyor. Sobanın üzerindeki çaydanlık sanki bir türkü tutturmuş, mırıltıları yanan fındık kabuklarının

çıkardığı çıtırtılara eşlik etmekte.

Her zaman birkaç yavrusu bulunan kedimiz, bir köşede yeni doğurduğu yavrularını diliyle temizliyor. Annem kahvaltı sofrasını hazırlamayı bitirmiş, sabahın sihir dolu sessizliği henüz devam ediyor. Biraz sonra odaya doluşacak olan abla ve ağabeylerimle bu sessizlik değişecek, okula gitme hazırlıkları başlayacak.

Boyum uzun olsa, bahçedeki portakal ağacından bir portakal koparıp öğretmenime götürebilsem... Oysa alt dallara bile zor uzanırdım.

Üstelik okula da geç kalıyorum, hemen yola çıkmam gerek.

Şimdi düşününce bunlar bir masal dünyası görüntüleri gibi geliyor bana. Hele unutamadığım bir

yılbaşı gecesi var, hiçbir şeye
değişmem:

Yine yemek odasındayız ve
sobanın başında toplanmışız.
Annem, sobanın üzerinde
kavurduğu kestanelerle birlikte
çerezleri hepimize paylaşıyor.
Dışarıda diz boyu kar var.
Mandalina ağaçları, üzerlerindeki
kardan neredeyse pencerelere
yaslanacak gibi. Biz hep birlikte
şarkılar söylüyoruz. O sırada
dışarıda olan babam gelmiş ve
sessizce bahçeye girmiş.
Pencereden gizlice bizi seyrediyor.
İçimizden biri onu fark ediyor ve
birden sihir bozuluyor. Çünkü
babam daha uzun bir süre orada
durup bizi seyretmek istiyormuş.
Çaresiz bize katılıyor ve
şarkılarımızı onunla birlikte
söylüyoruz.

Ben o
zamanlar
ufacık
tefecik bir
çocuktum.
Beline kuşak
takılabilen
bol bir
elbisem
vardı.

Mahallemizin en renkli kişilerinden
olan Süreyya Hanım Teyze beni
elbisemin kuşağı bağlı olarak her
gördüğünde; "Çabuk, eve git,
annen sana yemek yedirsin,
zayıflıktan neredeyse kopacaksın!"
diyerek eve gönderirdi. Kuşağı
takmadığım zamanlarda ise beni
baştan aşağı inceler, "iyi, iyi,
yüzüne de kan gelmiş, hep böyle
yemek ye, tamam mı!" derdi.

Bitişimizdeki evde oturan
şişmanlar şişmanı Emine Hanım
Teyze ise söylediği sözlerle beni
hep güldürürdü. Kalabalık ailemizin
çocuklarının bahçesine doluşup
ağaçlarına çıkmasına da hiç
kızmazdı. Oysa bizim bahçemizde
de bir dolu ağaç vardı. Hem de ne
ağaçlar! Can erikleri, patlıcan
inciri, portakal, mandalina, asma,

11

malta eriğı ve sadece Trabzon'da yetişen karayemiş. Ayrıca adını kimsenin bilmediğı başka bir meyve ağacı. Düşerim diye yasaklandığı için annemden gizli, çok yüksek incir ağacına çıkmak ve o canım incirleri toplayıp anneme

Rasgele bir bahçenin önünden geçerken duyduğunuz yoğun gül kokusu sizi şaşkına çevirirdi. Çünkü bahçenin tamamı gül ağacı dolu olurdu ve galiba o zamanların gülleri de daha keskin kokardı. O günlerden aklımda kalan

12

sürpriz yapmak ne kadar zevkli gelirdi bana.

Sadece meyve ağacı yoktu bahçemizde. Nadir bulunan ateş gülü, yaban gülleri, kasımpatlar, kokusunu hâlâ anımsadığım limon çiçekleri, şebboylar, menekşeler...

İtiraf etmek gerekir ki, o zamanlar şehirler daha bir yeşildi.

bir şey de, evimize yakın yüksekçe bir tepenin üzerindeki evden gelen bir keman sesi. Akşamın alaca karanlığında, işten yeni dönmüş babam da dahil tüm mahallelinin hiç ses çıkarmadan bu içli keman sesini dinlediğı.

Çocukluk işte... Sanki bizim bahçemizde çiçek yokmuş gibi,

gidip kışlanın bahçesinden çiçek koparmıştım. Bunu gören bir arkadaşım benim büyük bir suç işlediğimi ve hapse atılacağımı söyledi. Tam o günlerde annem beni Sürmene'ye götürdü. Orada geçirdiğim bir hafta boyunca hep Trabzon'a dönünce beni yakalayıp hapse atacaklarını düşündüm ve korktum.

Dönünce de bir süre asker ağabeylerden uzak durmaya gayret ettiğimi hatırlıyorum.

Anımsadığım bir olay da evin alt katında oturan ev halkının, ablalarımın birinin ve ağabeyimin üst kattaki odadan gelen sesleriyle meraka düşmesi. Sonra bu seslerin nedeni anlaşıldı. Ablam önde, arkasında da onun bir büyüğü olan ağabeyim, koşarak önümüzden geçip bahçeye çıktılar. Ağabeyim elinde kocaman bir makas taşıyordu. Ablam kendini bulduğu ilk ağacın tepesine attı. Ağabeyim de ağacın altında, elindeki makası açarak sallıyor ve, "İn aşağı, söz veriyorum saçını düzelteceğim," diyordu. O gün ablamı uzun süre ağaçtan indiremediler. Meğer kızcağız ağabeyime, saçları çok uzamış olduğu için önünü göremediğinden yakınmış. O da,

ben çok güzel saç keserim diyerek makası kaptığı gibi onları eğri büğrü kesmiş. Zavallı ablam o günü başına bir örtü bağlayarak geçirmişti.

Çocukluk günleri denince insanın aklına hep böyle sihir dolu günler geliyor nedense.

Karabasanlarımız bile daha sevimli görünüyor gözümüze. İnanmayabilirsiniz ama daha genç yaşlardakilere de sorsanız size yine benim yukarıda anlattığım türden anılar anlatırlar. Örnek olarak sadece yirmi yaşında olan bir gencin bana; "Bizim çocukluğumuzda dünya daha başkaydı, bugün çevre, insanlar, atmosfer dahil her şey tümüyle değişti," diye yakındığını söylemek yeterli olur sanırım. Oysa onun çocukluk dönemi benim için sanki dün gibi.

Biz yetişkinlerin bir fırsatını bulup ara sıra çocukluk zamanlarına kaçivermesi ne iyi olurdu diyorum kendi kendime.

Uzun sözün kısası, çocuklar, çocukluğunuzun kıymetini bilin!

Fatih
Erdoğan

Renklendiren:
Keriman Güldiken

Bülent'in başkentte yaşayan babaannesi arayıp haplarının bittiğini söylemişti. Üstelik bugünlerde eczanelerde bulunmayan bir haptı bu...

NEDEN YATAĞINDA DEĞİLSİN EVLAT? NEREYE BÖYLE?

KAYKAYIN
DA PEK GÜZELMİŞ.
NEREYE YOLCULUK?.

ŞEY...
ANKARAYA!

ANKARA YA
MI? HAH HAH
HAH HAAAY! ŞU
ÇOCUKLAR!

NEYSE...
ŞAKA YAPTIĞIMI
SANMASI İYİ
OLDU...

ŞİMDİ
HIZLANALIM.
YOLUMUZ UZUN...

SABAH
OLMADAN
DÖNMÜŞ
OLMALIYIM!

BİRRR..
ÇOK SOĞUK...

HAVADA
DONDUGUMU
DÜŞÜNSENE...

VE BÜLENT NEREDEYSE DONMAK
ÜZEREYKEN HEDEFİNE ULAŞTI...

SU
PARKIN
ARKASINDAKİ
APARTMANDI...

EVET...
BURASI...

BÜLENT BABAANNESİNİN
BALKONUNA USULCA İNDİ.

UYUMUŞTUR
HERHALDE... BENİ
GÖRMEMELİ. YOKSA
ÇOK KORKAR...

Mini Mini Bir Hanım

Anonim masal
Türkçesi: Fatih Erdoğan

— ir zamanlar mini mini
Bir köyün mini mini bir
evinde mini mini bir
hanım yaşırdı. Bir gün bu
mini mini hanım mini mini
şapkasını minik başına
geçirdi ve minik adımlarla
bir yürüyüşe çıktı.

Minik bir patikadan ilerledi
ve minicik bir bahçenin
minik kapısını açıp
içeri girdi. Burası mini
mini bir mezarlıktı.

Mini mini hanım bu minik
mezarlığa girince, mini
mini bir mezarın
üzerinde minik bir
kemik parçası buldu.
Mini mini hanım kendi
kendine dedi ki: "İşte
çorbam için nefis, mini
mini bir kemik!"

19

Böylece mini mini hanım
mini mini kemiği mini
mini cebine koydu ve
minik evine geri döndü.

Mini mini hanım evine
döndüğünde çok yorulmuştu.
Mini mini basamakları
tırmanarak mini mini yatak
odasına çıktı ve...

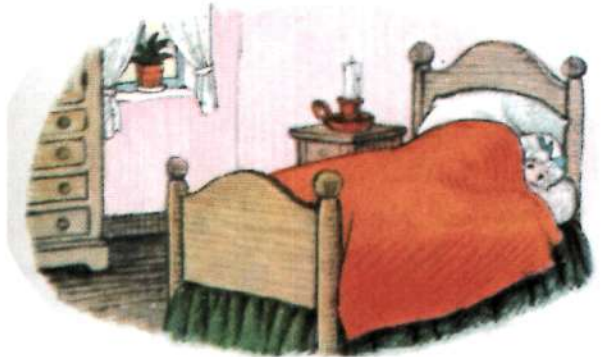

20

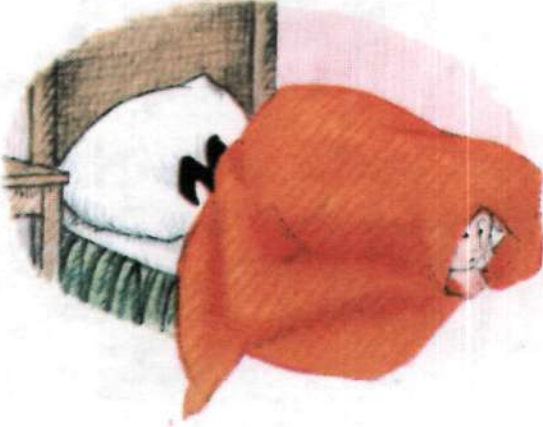

...mini mini kemiği
de minik dolaba
koydu.

Mini mini hanım yatağında
minicik bir uykuya dalmıştı ki,
mini mini dolaptan minicik bir
ses duydu. "Kemiğimi
isterim!" diyordu bu minicik
ses. Mini mini hanım
korkmuştu. Mini mini başını
yorganın altına iyice sokup
minik uykusuna geri döndü.

Minicik bir süre daha
uyumuştı ki, minik dolaptan
yine minicik bir ses yükseldi:
"Kemiğimi isterim!"

Mini mini hanım daha da çok
korkmuştu. Minik başını iyice
yorganın altına soktu.
Minicik bir süre daha
uyumuştı ki, minik dolaptan
aynı minik ses biraz daha
yükselmiş olarak,

21

"KEMİĞİMİ
İSTERİM
İŞTE!"

diye bağırdı.

Mini mini hanım daha da çok
korkmuştu. Ama minik başını
yorganın altına sokmadı; dışarı
çıkardı ve minicik sesiyle bağırdı:

"ANLADIK!

KEMİĞİN SENİN OLSUN,
AL!"

Sonra da mışıl mışıl uyudu...

BİLİMOYUN

"**B**u yaz bir şey öğrendim," demişti Acar geçen sayımızda. "Zeytin ağaçları bir yıl az, bir yıl çok ürün verir? Sence neden?"

Ben aslında cevap konusunda bana yardım etmenizi bekledim durdum. Kimseden cevap gelmeyince başladım sessiz sessiz gözyaşları dökmeye. Acar farkına vardı. Dedi ki:

"Gözyaşı kanallarını temizlemen açısından belki yaptığın iyi, ama üzülmen boşuna, çünkü şimdi yılın son günlerindemiz. Sınavlar, ödevler... Yeni yıl heyecanı... Kısacası kimsenin zeytinle filan ilgileneceği yok."

Onu dinlerken biraz teselli bulmuştum, ama aklım da bir yere takılmıştı. Şu "gözyaşı kanalları" sözüne. Yani, şu Acar'ın yaptığı... Çocukluğumdan beri ağlamaktan ne kadar da zevk alırdım. Düşünsenize "ıııııııı-ıııııııı-ıııııı!" diye sesli sesli ağlamanın zevkini. Gözyaşı kanallarımın temizleneceğinin söylenivermesi ağlamanın bütün romantizmini silip süpürmüştü. Çok kızmıştım.

Keşke bir gözyaşı şişem olsaydı. Eskiden soylu kadınlar (belki soylu olmayanlar da...) ağlarlar ve gözyaşlarını biriktirirlermiş. Bunu söyledim Acar'a. "Peki biriktirdikleri gözyaşlarıyla ne yaparlarmış?" diye sordu. Alın işte. Daha önce düşünmüş müydüm? "Belki," dedim, "uzaklarda hasretini çektikleri sevgililerine kavuştuklarında göstermek için

biriktiriyorlardı, 'Bak senin için ne kadar çok ağladım!' diyebilmek için."

O sırada Ozan elinde plastik zürafasıyla masaya doğru yaklaştı. Acar onu elinde zürafasıyla görür görmez mutfağa koştu. Elinde sürahiyle geri döndü.

"O da ne, susadın mı?" dedim.

"Hayır susamadım," dedi Acar, "Zaten sürahi boş!"

"Eee, boş sürahiyi niye getirdin?"

Acar bilmiş bilmiş, "Merak etme şimdi dolacak," dedi. "Görmüyor musun, Ozan plastik zürafasıyla geldi. Şimdi o eğri bacaklı zürafayı masanın üzerinde ayakta durdurmaya çalışacak. Tabii ki durmayacak ve işte o zaman sen gözyaşını seyret. Bu sürahi yetmeyebilir bile!"

"Sen de hemen abartırsın!" dedim.

"Haklısın," dedi. "Bu arada senin vermediğin cevabı ben vereceğim: Zeytin ağaçları bir yıl çok, bir yıl da az ürün veriyorlarmış, çünkü zeytini toplayanlar dallara zarar verdiği için ertesi yıl ürün az oluyormuş. Bir sonraki yıl ise ağaç biraz kendine geldiğinden ürün çok oluyormuş."

İşte bir kez daha rezil olmuştum. Acaba yine

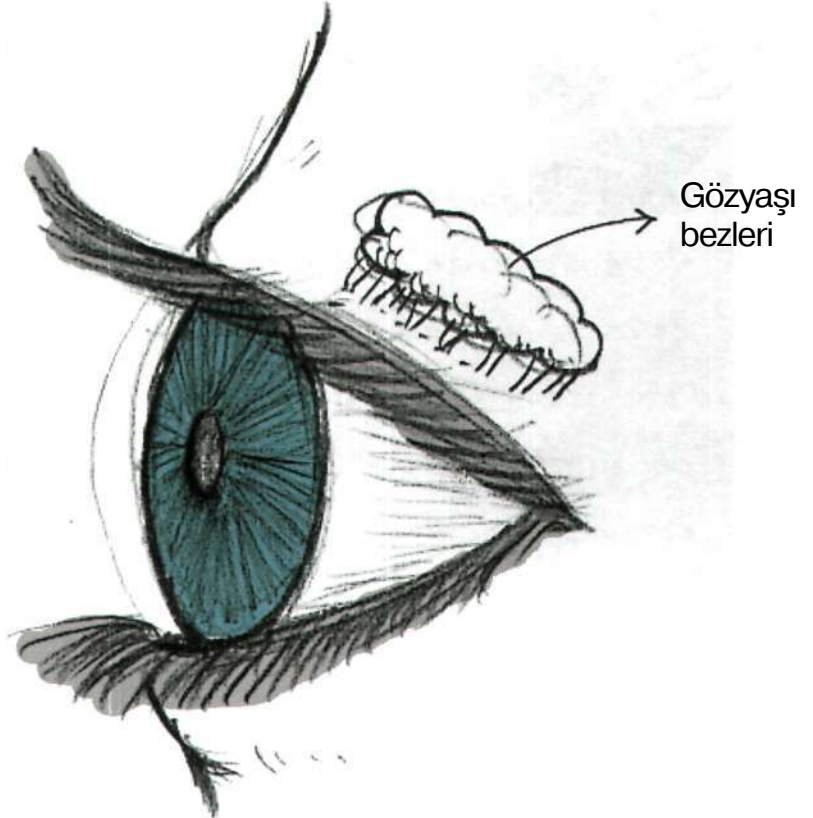
ağlasa mıydım? Ama neye yarardı ki ağlamak. Hem isteyince ağlayamıyorduk ki... Ağlamak öyle kendiliğinden geliyordu. Bazen bir film izlerken, bazen bir kitabı bitirdiğimizde... Bazen de soğan doğrandığında...

Sahi neden ağlıyorduk? Neden gözlerimizden yaş akıyordu?

"Anladık anladık," dedi Acar. "Bir kerecik de şu yazıyı ortaya bir soru atmadan bitirsen, sevinçten ağlayacağım."

Hazırlayan:
Fatih Erdoğan

23

ANNEANNEMİN RADYOSU

yazan: Can Özderici

Eskiden insanlar hep beni

dinlerlerdi. Düğümemi açtıkları anda
dünyadaki tüm haberleri ben
anlatır, güzel şarkılar söylerdim.

Ninemin ve dedemin

evinde hala ben varım.

Onlar beni hep dinliyor. Çok mutlu oluyorum.
Söyleyebildiğim en güzel şarkıları
söylüyorum.

Her pikniğe gittiklerinde beni yanlarına
alırlardı. Onları eğlendirir, haberler verirdim.

Artık insanlar beni dinlememeye başladı. Çünkü benim
yerime televizyon izliyorlar. İnsanlar televizyonu benden
daha çok seviyorlar, giderek yalnız kalmaya başlıyorum.
Eski günleri, düşünüyorum. Aaah, ah! Şu televizyonlar
çıkmasaydı. Yeni popüler olsaydım.

İlgın Çebioğlu, Hazal Er, Gülnihal Öz bulmaca çözerek bizden
kitap kazanan okurlarımız, eşekkür ederiz.

MINNOŞ

Yazan: Aybige Kızılsak

Kardelen hep bir kedisi olsun isterdi. Annesine söyledi, bir kedi istiyorum dedi. Kızım babana sorup, ertesi günü alabiliriz ancak dedi. annesi. Akşam oldu sordular. Babası: tamam kızım ama her şeyle sen ilgileneceksin, caymak yok. Kardelen o geceyi uyuyamadan geçirdi. Ertesi gün hemen giyinip saçlarını her zamanki gibi tokalarıyla süsledi, dişlerini fırçaladı. Hemen annesinin yanına koştu. Sabredemiyorum anne, dedi.

Hemen bir hayvan barınağına gittiler. Orada Kardelenin gözü hemen bir kediye ilişti. Onu istiyorum dedi, aldılar dükkândan çıktılar.

Kardelen kedisinin adını Minnoş koydu. Aylar geçti. Minnoş gün geçtikçe şişmanlıyordu, herhalde çok yemek yiyordu. Kardelen ona güzel bakıyordu. Bir sabah Minnoşun sepetinde 5 yavru annelerini emiyor, Minnoş anne olmuş, onun için şişmanlamış. Kardelen kedi yavrularının adını Maya, Cansın, Aleks, Miguel, Tosun koymuştu. Siz siz olun sakın kedi diye tutturmayın, istemeyin çünkü 1 olan kedi bir sabah 6 tane olabiliyor.

Örümcek Adam

Spider-man (Örümcek Adam) Marvel Comics tarafından yaratılmış bir çizgi karakterdir. Türkçe'ye Örümcek Adam olarak çevrilmiştir ancak, günümüzde bu hayali kahraman Türkçede de çocuklar ağırlıklı olarak Spider-Man olarak yani orijinal ismiyle anmaktadır.

Peter Benjamin Parker'ın diğer ve gizli kimliği olan Spider-Man, Marvel Comics'e bağlı Stan Lee and Steve Ditko tarafından yaratılmış hayali bir kahramandır. Spider-Man, ilk kez Marvel Comics'in "Amazing Fantasy" isimli çizgi romanının 15. sayısında 1962 yılının Ağustos ayında ortaya çıkmıştır. O günden bu yana, dünyanın en popüler süper kahramanları arasındadır.

Spider-Man, kendi duygusal ve kişisel sorunlarını süper güçleriyle çözemeyen, süper güçlerinin çoğu zaman ilişkilerini ve "Daily

Bugle"daki foto muhabirliği kariyerini olumsuz etkilediği bir karakterdir.

Birçok sorunu olmasına karşın, suçla mücadeleye büyük önem verir. Spider-Man'ın ilkesi "Büyük güç büyük sorumluluk getirir"dir. Bu ilke, tüm çizgi romanın temel konusunu özetler. Spider-Man'ın karakterinin insani boyutları ve yaşadığı iç çatışmalar çizgi romanının popülerliğini artırmıştır.

Spider-Man, günümüzde Süpermen ve Batman (Yarasa adam) ile birlikte en tanınan çizgi kahramanlar arasındadır. Yıllar boyunca, Spider-Man karakteri çizgi roman ve dizilerde, çizgi filmlerde ve filmlerde kullanılmıştır.

Çabuk bütün
Kırmızıfare'leri,
bana verin!

Ha!

Onlar benim
diyorum size!

THWIK

THWIK

THWAK

PHWIP

Gel de al
bakalım..

Asla size
kaptırmam
onları..

Kırmızıfare
çocuklarıdır!

Evet!

Ne!
Çocukların
mı?

Sonunda gerçek
ortaya çıkmıştı!

Oldu
bile!

Olamaz!

Aşağıdaki bitkileri kutulara öyle bir yerleştirin ki aynı kutuya yazdığınız tüm bitkilerin ortak bir özelliği olsun.

28

pirasa, elma, marul, armut, portakal, havuç, kiraz, domates, şeftali, karpuz, dut, patates, kayısı, turp, incir, biber, erik, patlıcan, ayva, soğan, limon, karnabahar, muz, enginar, vişne, bakla, çilek

Bir bahçeniz olsaydı hangi bitkileri yetiştirirdiniz? sağiya yazınız.

Sebzeler

Meyveler

Çiçekler

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Yeni bir saat icat ettim. Normal bir saatte 1 dakika 60 saniyeye eşit, ama benim saatimde 1 dakika 100 saniyeye eşittir. Normal saate göre 10 dakika süren bu kavga, benim saatime göre kaç dakika sürdü?

Kavga, benim saatime göre

.....
dakika sürdü.

29

 Yüzyıl sözcüğü, yüz ve yıl sözcüklerinden oluşmuştur. Aşağıda, yüzyıl gibi, iki farklı sözcükten oluşmuş başka sözcükler var, ama birbirinden ayrılmışlar. Bu sözcükleri bulunuz.

tıraş - kulak - açık - kaba - yiğit - göz - baba - heykel

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Devekuşu

Devekuşu (struthio camelus), Struthionidae familyasından Afrika'ya özgü uçamayan bir kuş türü. Devekuşlarının, kuşlar içerisindeki en büyük canlı olduğu düşünülür, ve dünyanın her yerinde yetiştirilir.

30

Uzun bir boyun ve bacaklar ile 65 km hıza ulaşabilen koşmalarıyla bilinir. Kuşun bilimsel ismi Yunanca'da "serçe devesi" anlamına gelmektedir.

Devekuşları genellikle, 90-130 kg ağırlığındadır, bazı erkek devekuşlarının ağırlıkları 155 kg'a kadar çıkar. Erişkin erkeklerin tüyleri, çoğunlukla siyahtır, kanatlar ve kuyrukta bazı yerler beyazdır. Dişiler ve genç erkekler, grimsi-kahverengidir.

Tüyler yumuşaktır ve yalıtım görevine hizmet eder. Parmakların her ikisinde pençeler vardır. Devekuşunun kuvvetli bacakları tüysüzdür. Kuş, bir toynağa benzeyen daha büyük olanıyla iki, ayak parmağında durur. Bu koşmaya yardım ettiği düşünülen devekuşlarına özgü bir adaptasyondur. Kalın siyah kirpikleriyle gözleri vardır. Bütün kara hayvanları. içerisinde en büyük gözlere sahiptir.

Yaşamın ilk yıllarında civcivler her ay 25 cm kadar büyür. Bir yıl sonunda devekuşları 45 kg ağırlığa ulaşır.

Keriman Abla'nın Kitap Sofrası

keriman@mavibulut.com.tr

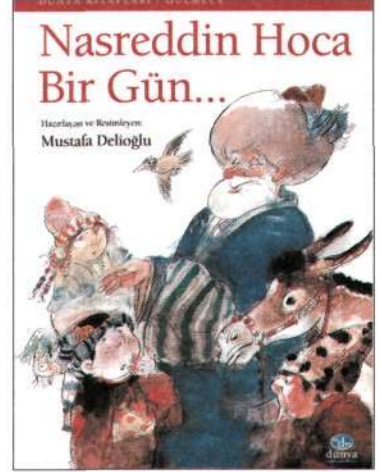
Kitabın Adı: Nasreddin Hoca
Bir Gün...

Hazırlayan: Mustafa Delioğlu

Resimlen Mustafa Delioğlu

Yayınevi: Dünya Kitaplar

Tür: Fıkra

- Nasreddin Hoca'nın eşiğinin adı nedir?
- Bu kadar kocaman kavuk insanın başını ağrıtır mı?
- Nasreddin Hoca'nın karısıyla ya da dönemin hükümdarlarıyla alıp veremediği nedir?
- Nedir bu eşiğin Nasreddin Hoca'dan çektikleri?
- Parayı verip düdüğü çalan çocuğun adı neydi acaba?
- Nasreddin Hoca resmi bu kadar mı güzel çizilir?
- Nasreddin Hoca'nın en az bir fıkrasını bilmeyen biri var mı acaba?
- Aradan yıllar geçtiği halde neden Nasreddin Hoca fıkraları hâlâ okunuyor?
- Günümüzde Nasreddin Hoca gibi birini bulmak mümkün mü?
- Televizyonlarda ayakta mizah yapan insanlar var. bu durumda Nasreddin Hoca'ya 'her durumda mizah yapan' diyebilir miyiz?

Bu kitap yukarıdaki sorulara doğrudan cevaplayan bir araştırma kitabı değil. Nasreddin Hoca'nın fıkralarını harika resimlerle anlatan bir kitap. Kitabı elime aldığımda kafamda bir sürü soru belirdi. Bence bunun nedeni Mustafa Delioğlu'nun fıkraların tadını resimleriyle arttırması. Hani fıkralar hem güldürür hem düşündürür ya, işte resimler de buna destek olacak harika resimler. Bir gün... Bir Nasreddin Hoca fıkrası okumak isteyenlere öneririm.

İyi okumalar...

Mizah: Eğlendirmek, güldürmek ve birine, bir davranışa incitmeksizin takılmak amacını taşıyan ince alay.

- Acaba çocuğuma hangi Kitabı alsam?
- Çocuğuma Kitap seçmek için nasıl zaman bulacağım?
- iyi çocuk Kitabını nereden bulabilirim?
- Bir Kitabın iyi olup olmadığına nasıl Karar vereceğim?

.....

vb. soruları kendinize soruyorsanız...

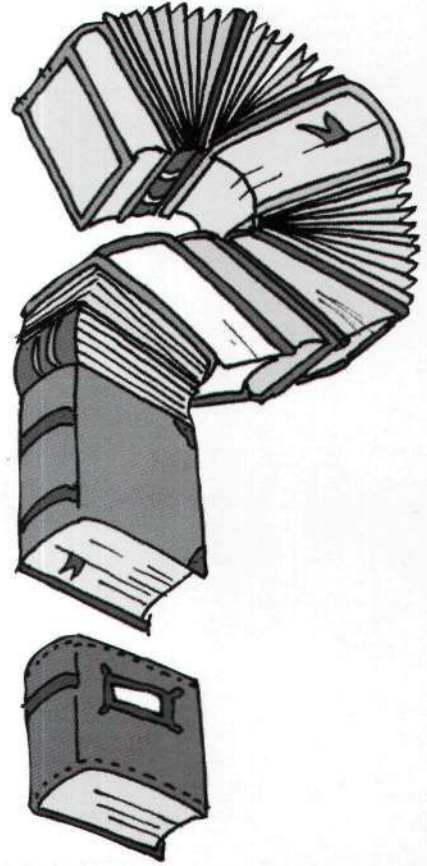
iyi çocuk Kitabının adresiyle tanışın*.

www.binbirkitap.com

özenle seçilmiş... indirimli...

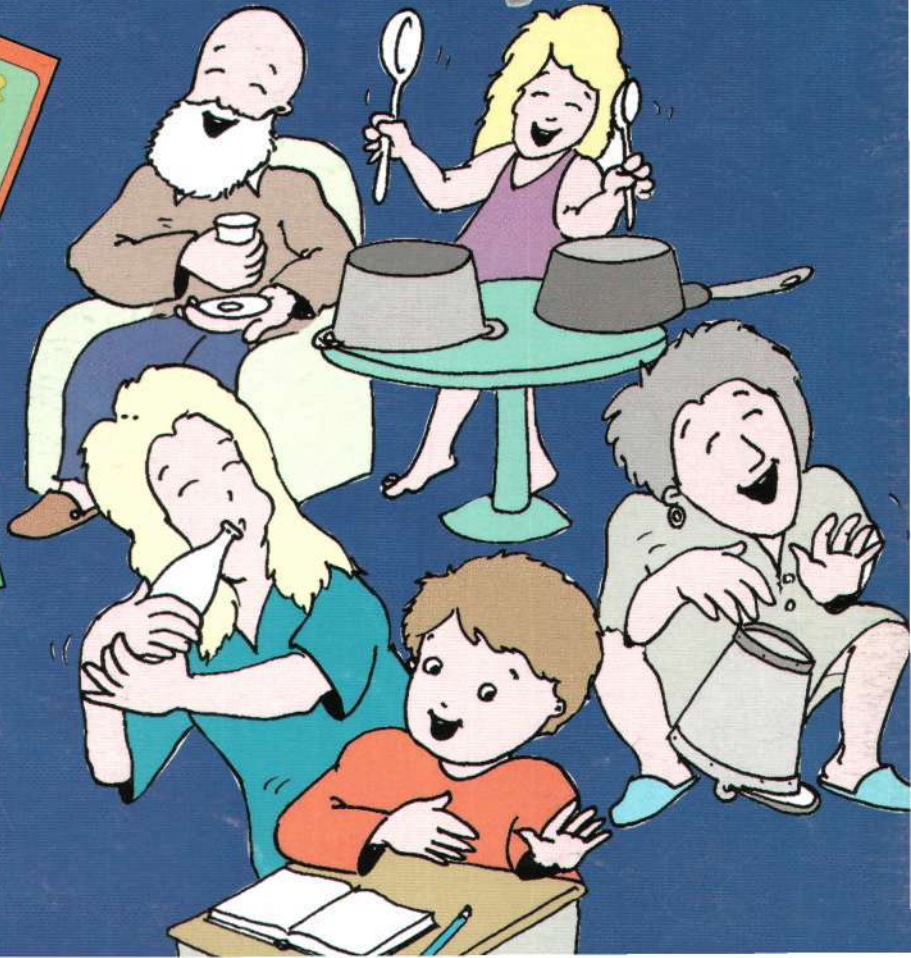
sadece çocuklar için...

tel: 0222 320 22 30

YAŞASIN! YENİ BİR YIL GELİYOR!

TOP DİNG DİZ DAM ÇONG CIS TAK

Perpa B Blok K:11 N:1930
Okmeydanı İstanbul
T: 0212 320 21 3
F: 0212 320 21 33
mavibulut@mavibulut.com.tr
www.binbirkitap.com